

Bir

Anugal

Burga, günün yorgunluğuyla oflayarak verandadaki tahta sandalyeye oturdu. Tüm gün tarlada çalışmaktan ağrıyan kaslarını rahatlatmak için ayaklarını uzatıp tırabzana yasladı. Karısı ve iki kızı kendi aralarında sohbet ederek ve gülüşerek masayı topluyorlardı. Hünerli karısının hazırladığı enfes tavuk yahnisinin tadı hâlâ damağındayken, cebinden çıkardığı kâğıda tütün serdi, ardından içi tütün dolu kâğıdı çalışmaktan çatlamış parmaklarıyla yuvarladı ve birleşme yerini diliyle ıslattı. Dudaklarının arasına yerleştirdiği tütünü kavla yakıp derin bir nefes çekti ve keyifle dumanı üflerken bahçedeki kuyuya su çekmeye giden büyük kızına gülümsedi. Tarlasının öbür ucundaki gölün yüzeyinde kıpırdayan gümüş rengi ayışığını seyrederek tütün içmek onun en büyük keyiflerinden biriydi.

Burga, Meddoc Birleşik Ülkesi'nin kuzeyindeki bu çiftlikte doğmuştu. O da dedesi ve babası gibi çiftçiydi. Kendini bildi bileli tarlada çalışıyordu. Çiftlikten Draome Gölü'ne kadar uzanan geniş tarla onun tüm hayatıydı. Üç nesildir yetiştirdikleri patatesler, ince kabukları ve lezzetleriyle bölgenin en iyileriydi. Gençken kendisi gibi çiftçi olan çocukluk arkadaşı Garin ile şehre gidip birkaç kez hovardalık yapmışlığı vardı; ama evlendikten sonra, sadece mevsimi gelince topladığı hasadı kasabada satmak için çiftlikten ayrılmıştı. Babasından nasıl öğrendiyse öyle yaşıyordu. Onun için bir günü diğerinden ayıran tek şey yağmurdu.

Çocukken, çiftliğin yakınlarından geçen Dvorlak Rahibeleri'nden öğrendiği gibi, yağmur için Tanrıça Narst'a dua ediyordu. Evlenip arka arkaya iki kızı olunca, yıllardır mırıldandığı yağmur duasını kendine göre değiştirip tanrıçadan bir de erkek

çocuk dilemeye başlamıştı. Burga iki kızını da iyi birer çiftçi olarak yetiştirmesine rağmen, aile geleneğini devam ettirmek için çiftliği erkek çocuğuna bırakmak istiyordu. Sonuçta kızları evlenip başka ailelere gideceklerdi.

Beş yıl önce güneyde büyük bir savaşın başladığı ve Meddoc topraklarının tehdit altında olduğu dedikodusu tüm keyfini kaçırmıştı. Burga, geceleri huzur içinde uyuyamaz olmuştu. Meddoc askerlerinin ve Dvorlak Rahibeleri'nin Draome bölgesinde sıkça görülmeye başladığı günlerde, her an elinden tarlasının zorla alınacağını düşünerek iki yıl geçirdi. Neyse ki o günler geride kalmıştı. Bir süre önce, eski huzurlu günlerine geri dönmüştü.

Tütünden son bir nefes çeken Burga, gökyüzünde bir yıldızın kaydığını görünce Tanrıça Narst'a kendisine bir erkek çocuk bahşetmesi için dua etti. İlk kayan yıldızın yanında bir diğeri ni fark ettiğinde bu fırsatı da kaçırmadı ve dileğini tekrarladı. Ama kayan yıldızların sayısı artınca, bir gariplik olduğunu anlayıp tütünü yere attı. Ayağa kalkmış, uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarken, şaşkınlıktan bir süre öylece donup kaldı. Yüzlerce, binlerce yıldız kayıyordu. Gökyüzü parlak ışıklarla kaplanmıştı. Burga birden bu yıldızların karanlık gökyüzünde kaybolmak yerine, yağmur damlaları gibi hızla Giddar'a yaklaştıklarını fark etti. Tüm hayatı boyunca görüp görebileceği en tuhaf görüntüye bakıyordu. Heyecanla karısına seslendi.

Tüm aile bahçede toplanmış, neler olduğunu anlamaya çalışan ifadelerle gökyüzüne bakıyordu. Gördükleri, kayan yıldızlar değildi. Bunlar alev alev yanan ateş toplarıydı. Şafak vakti gibi turuncu bir renge bürünen gökyüzü, arkalarında kırmızı alev kuyrukları bırakarak Giddar'a düşen ateş toplarıyla kaplıydı. Kaçacak yerleri olmadığını anlayan aile fertleri bahçede korkuyla birbirlerine sokulup sadece olanları izlediler. Burga'nın karısı, kendilerine yardım etmesi için tanrıçaya yalvarıyordu.

Gecenin mutlak sessizliği, uzaklara düşen ilk ateş topunun derin uğultusuyla bozuldu. Sonrası ise tam bir karmaşaydı. Göle,

tarlaya, çiftliğin arkasına, Garinlerin ilerideki evinin üstüne, her yana ateş topları düşüyordu. Panikle koşuştururlarken kendi bağırışlarını bile duyamayan Burga bir an, yağmur duasında bir şeyi yanlış yaptığını düşündü.

Yere düşen her ateş topu kendi etrafını alevler içinde bırakıyordu. Burga ve ailesi gece boyunca alevlerin, insan boyundan biraz yüksek, için için yanan ateş toplarının arasında bir o yana bir bu yana koşuşturarak gölden ve kuyudan kovalarla su taşıyıp tarlalarını, evlerini korumaya çalıştılar.

Sabah olup da güneşin ışıkları olanları en ince ayrıntısına kadar gözler önüne serince, Burga, hayal bile edemeyeceği bir kâbusa baktığını düşündü; ama etraftaki kapkara görüntü ve yakık kokusu, durumun gerçek olduğunu kanıtıydı. İrili ufaklı yangınlar hâlâ devam ediyordu. Yerle bir olmuş tarlasında dolaşırken tırmığıyla kayaları itip kaktı; ama olup bitene hiçbir anlam veremedi.

Burga ve ailesi yorgun argın bir halde verandanın merdivenlerinde oturuyorlardı. Hiç konuşmadan, tamamen yanmış tarlalarına ve tarlanın ortasında duran kocaman, siyah kayalara bakıyorlardı.

Yorgun ve uykulu Burga, çenesini bacaklarının arasındaki tırmığa dayamış, tarlasının ve patateslerin mahvoldüğünü, o koca kayaları oradan nasıl çekeceğini, birilerinin onlara yardıma gelip gelmeyeceğini düşünüyordu ki bahçeye yakın kayalardan birinin çıtırdayarak yarılmaya başladığını fark etti. Heyecanlanıp ayağa kalktığında, görebildiği diğer tüm kayaların da aynı anda bir tavuk yumurtası gibi çatlamaya başladığını gördü. Neler olduğunu anlamasa da içgüdüleri ona, kayaların içinden bir şeylerin çıkacağını söylüyordu. Gökten yanarak düşen bu kayalar, bilmediği bir hayvanın yumurtaları olmalıydı ve kayaların boyutlarına şekillerine bakılırsa, bunlar korkunç canavarlardı. Burga, ailesini korumak isteyen her cesur erkeğin yapacağı gibi, elinde tırmığıyla öne çıkıp, gelecek ilk canavarı karşılamaya hazırlandı.

Boydan boya çatlayan kaya parçaları iki yana düştüğünde, korkunç bir canavarla karşılaşmayı bekleyen Burga, gördüğüne inanamadı. Gökten düşen ateş toplarının içinden zırhlı ve silahlı insanlar çıkıyordu. Hiç bilmediği korkunç yaratıklarla karşılaşmaya hazırdı, insanlarla değil.

Kayaların içinden çıkanlar toprağa adım attıklarında, güneşin aydınlığına alışmak için kollarını gözlerine siper edip etrafi incelediler.

Geceleyn beklenmedik şekilde gelen erkekli kadınlı insanların hepsi bronz tenli, siyah saçlı, tek tip zırhlı ve silahlıydı. Parlak metal zırh parçaları halkalarla birbirine tutturulmuştu. Her bir parçaya, bedende koruduğu yere göre şekil verilmişti. Aynı metaller, ağızlarını burunlarını ve gözlerini açıkta bırakacak şekilde kafalarını da kaplıyordu. Zırhların altına giydikleri siyah giysilerin kumaşları bu metal parçalarının aralarından taşıyordu. Hepsi, neredeyse bellerine kadar uzanan örgülü siyah saçlarını, sırtlarına astıkları yuvarlak kalkanların üstünden salmışlardı. Metal zırhların çoğu parlak gri renkteydi. Güneş ışığında sapsarı parlayan altın rengi zırh taşıyanların sayısı daha azdı. Geniş eğri kılıçları hepsinin belinde asılıydı.

Gökten gelenlerden biri “Aan,” diye bağırınca, diğerleri hep birlikte ona, “Aan,” diye karşılık verdiler.

Burga ve ailesi, kalabalık bir ordunun ortasında kalmışlardı. O, ne yapacağını bilemeden elinde tırmığıyla bahçenin ortasında duruyordu.

Gölün oralardan biri, “Anugal ankar,” diye bağırınca, gökten gelen insanların hepsi dizlerinin üzerine çöktüler.

Burga, parçalanmış kara kayaların arasından ona doğru yürüyen adamı ve arkasındaki kadınları görünce hayatı boyunca hissetmediği kadar yoğun hislerin saldırısına uğradı. Korku, sevinç, hüznün birbirine karışmıştı. Ağlamak, yere kapanmak, yalvarmak, kaçmak, saklanmak, bağırma istiyordu.

Kadınların önünde yürüyen adam uzun boyluydu. O da di-

gerleri gibi zırhlı ve silahlıydı. Ama onun zırhı gümüş rengi işlemlerle süslenmiş siyah bir metaldendi. Belinin her iki tarafında eğri kılıçlardan asılıydı. Sirtında kalkan yoktu. Kafası açıktı. Onun da uzun siyah saçları örgülüydü ve beline kadar uzuyordu. Bir çizim gibi şekillendirilmiş siyah düz sakalları ve bıyığı, muntazam yüz hatlarına sert bir ifade katıyordu.

Adamın arkasında yürüten dokuz kadın, Burga'nın ömrü boyunca gördüğü en güzel kadınlardı. Hovardalık yaptığı zamanlarda şehirde gördüğü kadınlar bile bunların yanında çürük patatesler gibi kalırdı.

Kadınlar bileklerine kadar uzanan elbiseler giymişlerdi. En solda yürüyenin elbisesi siyahtı. En sağdakinin ise beyaz. Aradaki diğer kadınların elbiseleri siyahtan beyaza doğru açılan tonlardaydı. Çıplak ayaklarıyla yürürken uzun eteklerinin derin yırtmacından açığa çıkan bronz tenleri güneşin ışığında parlıyordu.

Adam ve kadınlar ona doğru yaklaşırken ne yapacağını bilemeyen Burga, bir yardım umarak ailesine baktığında, karısının ve kızlarının birbirine sarılmış bir halde ağlamakta olduklarını gördü. Onlar yaklaşırken şiddetle titremeye başlayan Burga, ayakta kalabilmek için tırmığına yaslandı.

Adam biraz önünde durduğunda, Burga onun siyah gözlerine ancak kısa bir an için bakabildi ve birden içine dolan müthiş bir korkuyla dizlerinin üzerine çöktü.

Adam kendi dilinde Burga'yla konuştuğunda, sesi sanki yüzlerce erkek, kadın ve çocuk aynı anda aynı cümleyi söylüyor gibiydi.

“Ku bartul, mana alakel Eranil-es?”